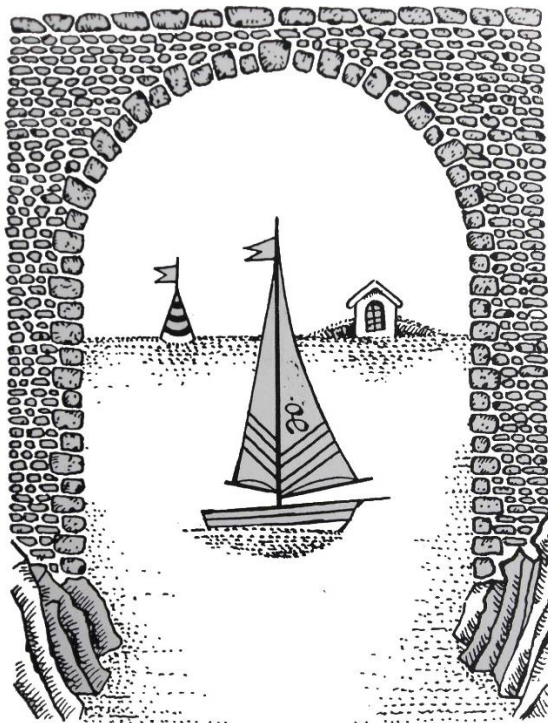

„ Věřohodné je to slovo, a chci, abys na ty věci kladl důraz, totiž aby se ti, kdo uvěřili Bohu, soustředili na to, jak mají vynikat v dobrých skutcích. Je to krásné a lidem užitečné.“

Titus 3, 8.

ilustrační kresba
jindřich oler

Červen 2024
CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 1.6. – Základ Boží vlády
- 8.6. – Nebezpečí spiritismu
- 15.6. – Nastávající konflikt
- 22.6. – Závěrečné události země
- 29.6. – Vítězství Boží lásky

Rozpis učitelů a kázání

Datum	SŠ-A	SŠ-B	Příspěvek	Kázání
1.6.	Petrovičová	Pimek	Pimková	Dlabaja
8.6.	Konferenční bohoslužba Brno			
15.6.	Mroček	Mročková	Balážová	Novotná
22.6.	Pimek	Chárová	Hynek Dona - VP	
29.6.	Tyšerová	Mročková	Mročková J.	Mroček

Blahopřání k narozeninám

- 3.6. – Jana Jančová
- 11.6. – Anna Petrovičová 70
- 14.6. – Jindřiška Mročková
- 18.6. – Ján Petrovič
- 23.6. – Naděžda Donová 60

ADRA Klub zdraví informuje

13.června 2024 v 17.30 hodin malý sál Knihovny – beseda **ThDr. Jana Majera** o práci vězeňského kaplana ve věznici Mírov

**Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD
Valašské Meziříčí**

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2024

Dar pro misii 50,- Kč

Dar pro sbor 50,- Kč

ID datové schránky : **emcve2i**

Sbor Církve adventistů sedmého dne Valašské Meziříčí

Akce v červnu

8.června – konferenční bohoslužba v Brně od 10 hodin

22.června – památka Večeře Páně + agapé

Shrnutí úkolů sobotní školy za měsíc květen

5. Víra navzdory překážkám – reformace a Písmo

Víra je důležitá. Dává životu smysl, pevný cíl a vnitřní klid. Bible byla základem víry reformátorů a jádrem jejich učení. Písmo dává směr, jistotu, sílu a moudrost. Reformátoři jako William Tyndale nebo Martin Luther čelili obrovským překážkám. Bible jim od základu změnila život. Duch svatý osvětlil jejich mysl a cítili jeho vedení. Stránky Bible otvíraly pravdy dříve zatměné tradicí. Protestantští reformátoři objevili, že zdrojem spásy je „jedině Kristus“. Proto toužili lépe poznat Krista. Věrní Boží služebníci nebyli ve svém díle osamoceni. Andělé chrání ty, kdo pracují pro obnovu církve.

6. Dva svědci – svědectví o Bohu při nástupu ateizmu

Přes množství útoků je zde Boží slovo dodnes a stále má velkou moc. Dva svědci jsou Starý a Nový zákon. Oba svědčí o záchraně způsobené obětí Ježíše Krista a spasení z milosti skrze víru. Je smutné, že o duchovní temnotu trávající 13 století, se postarala samotná církev. Ateistický Kult rozumu se měl v r. 1793 vypořádat s vlivem církve na myšlení lidí. Napoleon Bonaparte ale zrušil zákony omezující náboženství. Na počátku 19. století se zvedla nová reformační vlna. Dva svědkové ožili a dál nesou poselství o ospravedlnění z milosti skrze víru. Evangelium je a bude kázáno „obyvatelům země, každé rase, kmeni, jazyku i národu“.

7. Motivování nadějí – očekávání Kristova návratu

V první polovině 19. století odstartoval William Miller v Novém světě mohutné hnutí o druhém příchodu. Systematickým studiem došel k závěru, že Ježíš přijde velmi brzy. Začátek prorockého období se odvíjí od dekretu krále Artaxerxe z roku 457 před Kristem. 70 týdnů nebo 490 let, zvláště určených pro Židy, skončilo v roce 34. Celé proroctví sahá až do roku 1844. William Miller a jeho stoupenci věřili, že Kristus přijde v roce 1844 očistit zemi ohněm. „Pán uskutečnil svůj záměr. Zaznělo varování, že se blíží soud. Poselství o Kristově brzkém návratu je naléhavou výzvou také pro nás.“

8. Světlo ze svatyně – učení o nebeské svatyni

Krátce po zklamání v r. 1844 někteří z milleritů pochopili svůj omyl. Proroctví totiž ukazovalo na jeho službu v nebeské svatyni. V Den smíření lidé zkoumali svá srdce. Hledali Boha v pokoře a s upřímným pokáním. Podobně máme i my činit pokání, odvrátit se od hříchu, růst v milosti a žít ve svatosti. Starozákonní

způsob ospravedlnování závisel na krvi obětních zvířat. Ježíšova krev učinila z předobrazu skutečnost. Na nejsvětějším místě se nyní zjevuje Boží spravedlnost i Boží milosrdenství. Plán spasení je dokonalejší pro vyřešení velkého sporu a záchranu všech hříšníků. Ježíšova přímluvná služba v nebeské svatyni přináší smíření každému, kdo ho ve víře přijímá.

Ján Petrovič

Více na www.valasskemezirci.casd.cz odkaz *Shrnutí úkolů SŠ*

---

40 let nové modlitebny 1984-2024

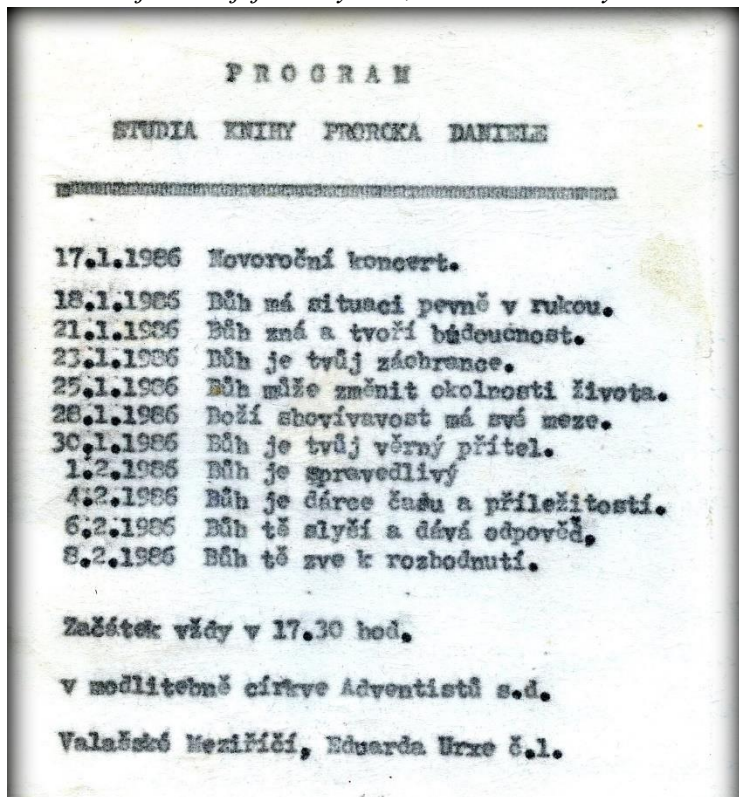
- seriál vzpomínek na významné akce -

PŘEDNÁŠKY (NEJEN) LUDVÍKA ŠVIHÁLKA

Nová modlitebna byla na světě a najednou některým notorickým šťouralům začalo docházet, že pouhé sobotní bohoslužby sice mohou udržet klub pravidelných účastníků pohromadě, ale poslání církve jako takové neplní ani náhodou. Pod taktovkou tehdejšího kazatele, mladičkého Aleše Zástěry, proto už brzy po otevření začaly padat návrhy. S převahou zvítězily přednášky tehdy velmi populárního evangelisty Ludvíka Švihálka. Na obyčejném psacím stroji někdo přes deset kopíráků naklepal pozvánky s nabízeným programem, které se pak rozhodily na nejrůznější adresy. Připomeňme si, že se vše odehrávalo v době evidentního duchovního rozvrazení, kdy se o Duchu Svatém ve Valmezu nejen živě diskutovalo, ale hledaly se i nové cesty k jeho výraznějšímu působení. Není tedy divu, že přednáškám předcházela poctivá spirituální příprava. I tak skutečnost předčila všecka očekávání. Charismatický řečník zaujal hned v úvodu natolik, že tak zvaní přátelé přiváděli další své známé či příslušníky rodiny. Mezi pravidelnými posluchači nechyběla jen poctivá katolická dvojice manželů Mikuškových či všeobecně známá meziříčská turistka Blanka Růžičková se svým spolubydlícím Břetou, ale ani celá řada dlouhovlasých reprezentantů místního undergrandu v čele s nepřehlédnutelným Zdeňkem Masaříkem. Je škoda, že se z této akce nedochovaly žádné fotografie ani bližší záznamy.

O rok později, tedy v lednu a únoru roku 1986 se podobná akce v modlitebně opakovala. V tehdejší mládežnické kronice o ní svědčí následující zápis: „ *Po nečekaně vydařených přednáškách v minulém roce se znovu několikrát týdně scházíme spolu s našimi přáteli a známými, znovu napjatě nasloucháme působivému výkladu našeho dobrého známého, bratra Ludvíka Švihálka.*

Dramatické příběhy dávných věků, vzrušující historie modré planety, nabízená šance na život v míru a nepředstavitelné pohodě...Někteří přijdou občas, jiní pravidelně, a najdou se i takoví, kteří právě tady začali věřit...Seriál uzavírá osobní svědectví manželů Kernových, přibližující krkolomné cesty, které je přivedly k poznání smyslu života. Po kratší přestávce se opět zaplňuje půlkruhový sál naší modlitebny, tentokrát proto, abychom se podívali na jeden z největších zázraků vesmíru, na člověka. V přednáškách sympaticky rozvláchného bratra Kubíka i poněkud temperamentnější sestry Krynské se zamýšlíme nad lidskými nemocemi, jejich příčinami, předcházení i léčení. A nakonec nejen nad jejich smyslem, ale také nad smyslem našeho bytí vůbec. “

První významnější akce v nové modlitebně ukázaly, že přestože tehdejší komunistický režim duchovnímu prostoru ani trochu nepřál, sál se nezřídka naplňoval až do posledního místečka. Je poněkud smutné, že ti, kteří zde tenkrát uvěřili, se na Hřbitovní už v budoucnosti nevraceli.

Tehdejší Církev adventistů je nebyla schopná přijmout právě takové, jakými byli. Což až tolik nevádí. Přijali je totiž jiní. Hlavní je však skutečnost, že je přijal sám Pán vesmíru. Někteří se mu časem vzdálili, celá řada jich ale v Boží náruči zůstala. A právě to se počítá!

František publikán Tomanec

Vzpomínky na Elišku Dovrtělovou a Jožku Olivíka

Eliška Dovrtělová a Jožka Olivík, nepřehlédnutelná dvojka z Osíčka

Na dvojku z Osíčka si mohou vzpomenout jen zasloužilí pamětníci „Padesát plus“. Její výskyt ve valašskomeziříčském adventistickém společenství se váže k šedesátým, sedmdesátým letům minulého století, tedy do údobí evangelické fary a prvního sboru na Hřbitovni. Jak, kdy a proč se k adventní církvi dostali, vůbec netuším. Vím akorát to, že oba do Meziříčí dojížděli z Osíčka.

Začneme tedy dámou. Elišku Dovrtělovou si pamatuji jako brýlatou, ráznou, mírně podsaditou tetu, která toto oslovení z duše nesnášela. Sedávala ve druhé či třetí řadě vpravo, v poměrně těsné blízkosti naftových kamen. Její silnou stránkou bylo napomínání roz dováděných děcek, kterých v onu dobu ve sboru nebylo zrovna málo. Pod přísně vyhlížející slupkou se však skrývala dobrá duše, která to s Pánem Bohem vždycky myslela smrtelně vážně. Ať už si lámu hlavu jakkoliv, nemohu si vzpomenout kdy a za jakých okolností se z meziříčského sboru vytratila. Vím jenom to, že v nové modlitebně se už neobjevila. Pravděpodobně zemřela ještě před jejím dokončením. Možná dvakrát třikrát jsem byl v její vesnické chalupě. Pamatuji si akorát to, že tam měla plno krásných kytek a koblíhy smažila na loji. Moc bych za to nedal, že svého o generaci mladšího souseda Jožku do sboru svedla právě ona.

Jožku Olivíka jsem asi poprvé zaregistroval na památném Blážově mládežnickém táboře na Ježonkách. Na rozdíl od nás, zastydlých pubertáků,

měl už o dost více roků a tím i rozumu. Tak jako většina účastníků, i on se tu pravděpodobně vypravil hlavně proto, aby se poohlédl po nějaké partnerce. Česal se vzorně dozadu, nosil hnědou rádiovku a do oválné bandasky sbíral zralé borůvky. Nezralé adventní mládí tím však neoslnil. Tak jak už to bývá, uspěl až v nejbližším městě. Našel si tam Aničku, sličnou a poddajnou děvku z rodu Vurstů. Postupně se jim narodily tři dcery. Jednu jsem v její dospělosti potkával coby kuchařku ve zlínském Pečováku, druhé párkrát naslouchal v roli laické kazatelky a třetí se synem a manželem občas zavítá na některý z našich současných výšlapů.

Pokud vím, tak dlouhou dobu pracoval v meziříčském železničním depu. Nejsem si tím jistý, ale možná právě on měl dobrý vliv svého spolupracovníka Borise Krúpu, který se časem také objevil v meziříčském společenství. Málokdo asi ví, že kovovou kostru lavic v současné modlitebně má na triku právě Josef Olivík. A pravděpodobně i další odborné svářečské práce. Tvarování železa, to byl ostatně jeho denní chléb.

Patrně naposled se v meziříčském sboru objevil před desíti lety. V listopadu roku 2014 tu probíhal velký slet těch, kteří o toto společenství někdy v minulosti zavádili. Jožka přichvátal i se svojí věrnou Aničkou. Nechyběla tu ani moje staronová manželka Dáša. Měla docela pádný důvod. Kromě jiných zde toužila uvidět i stále zmiňovaného Josefa. Ten jí 11. března 2007, tedy v době, kdy mé kroky neodvratně směřovaly do Zlína, napsal dopis tohoto znění: „*Sestro Dášo! Chci Ti napsat pár řádků. Hovořil jsem s Jindrou Kimlerem, svěřil se nám, co trápí celý sbor. Dášo Ty stůj pevně, vím, že to není lehké: Všecko mohu v Kristu, který mě posiluje. Žalm 57, 6: A vyvede spravedlnost tvou jako světlo a nevinu tvou jako poledne. Dášo, já jsem věřící 40 let, za život jsem viděl a slyšel mnoho slov z kazatelen i v sobotní škole. V křesťanství nezáleží na vysoké inteligenci, na teologickém vzdělání, ale na tom, jak Pán Ježíš hodnotí kvalitu člověka. Natanael, pravý Izraelský, v němž není lsti. Je zřejmé, že nebyl moc vzdělaný. Pán Ježíš nevyzvedává učené a doktory, ale čestnost tohoto prostého Natanaele. Dášo, tak, jak Ti Jindra poradil, tak se zachovej. V bibli je asi 300 krát napsáno 'Neboj se!' (Žalm 32,8) Za Tě se modlíci, vlastně, za oba, Jožka Olivík....(Já mám ve své bibli na první stránce napsáno: Modlitba není věc, modlitba je jako žádost víry, o kterou se Pán Ježíš před Otcem opírá. 1.Tim. 2,5: Jeden je zajisté Bůh, jeden také i prostředník...)*“

Brzy po meziříčském setkání Jožkovi Anička zemřela. Přestože byl nesrovnatelně víc nemocný, následoval ji až o dost roků později...

František Tomanec

Vzpomínky na sestru Dovrtělovou

Vzpomínat na sestru Dovrtělovou, pro mě Elišku, je jako vracet se hodně, hodně do minulosti. Můj první dojem, který jsem po setkání s ní získala byl, že je to osoba velice přísná a nepřístupná bližšímu kontaktu. Proč tento dojem? Nahlas kárala a napomínala všechny rušitele. Umínila jsem si, že pokud možno se k této ženě nebudu moc přibližovat.

Ovšem tento můj dojem byl zcela mylný, jak jsem později zjistila. Mou pozornost totiž zaujalo jedno její vystoupení. Z ničeho nic povstala, otočila se zády ke zdi a čelem k lidem nahlas prohlásila: „Nejsem žádná tetička, jsem sestra Dovrtělová!“ Byla to její reakce na zvyklost adventního lidu oslovovat dospělé tetička, strýček. Po tomto prohlášení si zase sedla, aniž by čekala na nějakou reakci. Tou dobou jsem byla ještě duchovní nemluvně, takže jsem tomu dobře nerozuměla, o co jí jde. Ale časem, a to poměrně brzo, mi došel ten důraz na Boží Slovo, který za tím byl.

Začala jsem si jí více všimát, časem jsme se sblížily. Poznala jsem její duchovní zralost a vydanost. Navštívila jsem ji také doma v Osíčku, kde bydlela. Z té návštěvy jsem si odnesla vzpomínku na mučenku, kterou pěstovala na okně u vchodu. Kytku obrovských rozměrů (na mučenku), osypanou spoustou květů.

Na Elišce Dovrtělové jsem se naučila, že to, co se zdá na první pohled, může být ve skutečnosti zcela jiné.

Eva Hasmandová

Ivanko, vzpomínek je hodně, ale je nebezpečí, že se něco smíchá. Proto mohu jen krátce zavzpomínat. Jména Eliška Dovrtělová a Jožka Olivik vyvolávají hřejivý pocit vzpomínek, protože oba dva jsme měli s Blážíou moc rádi a často, a to zvláště Jožka, byl našim hostem.

Moje vzpomínka na papír bude krátká, ostatní je v srdci uschováno. Osobně si vzpomínám na cesty do Osicka a domeček Elišky. Nechyběla tam BIBLE, kterou ráda četla a zpěvník, protože ráda zpívala. Uměla říct pravdivě, co si myslí a srdce měla na dlani. Nejde zapomenout na její kulaté narozeniny, když se vařila ve velkém hrnci polévka pro hosty. Zelenina musela být jemně nakrájená, včetně pažitky. Bylo mi to k dobru. Pohoštění bylo k spokojenosti všech hostů a nad tím se vznášela radost Elišky, protože dostala magnetofon. A jak vzpomínat na Jožku? Bláža ho měl velmi rád a také spolu prožili hodně chvil při studiu Bible. Proto si dovolím svoji vzpomínku vyjádřit okamžikem, kdy se rozhodl pro křest. I dnes slyším jeho odpověď na vyznání víry v Pána Ježíše, že chce být pokřtěn.

Jožka měl maminku, o kterou se staral a také o její kozičky. A tak při jedné návštěvě mi s radostí řekl: Alenko, uvařil jsem ti výbornou polévku s kozí smetanou. Lhala bych, kdybych tvrdila, že kozí mléko mi vonělo. Ale on ji měl tak dobrou, že jsem s chutí snědla plný talíř.

Moc jsme měli s Blahouškem radost, že dostal hodnou a věřící manželku. No a co bylo dál, nechám na vzpomínání druhým.

Alena Balcarová

Vzpomínka na tetu Dovrtělovou a strýčka Olivíka

Když se řekne sbor ve ValMezu, neodmyslitelně k němu patřila teta Dovrtělová, drobná postavička, které neušla žádná informace :). Ale měla jsem ji ráda. Jedna taková výraznější vzpomínka byla tehdy, když onemocněla a Frantík Tomanec vymyslel, že jako mládež za ní do Osíčka v sobotu odpoledne (doufám, že se nepletu), pojedeme. Přijeli jsme za ní, Frantík vzal kytaru, zazpívali jsme ji a teta celá zářila radostí. Tolik vzpomínky na tetu Dovrtělovou.

Na strýčka Olivíka mám velmi silné vzpomínky. Byl pro mě jako „duchovní táta“. Když jsem začala s babičkou a ségrou Evou chodit do sboru, ještě když jsme se scházeli v evangelickém kostele, přišla jsem k němu a říkám mu: „ Strýčku, můžu jít za tebou?“ Souhlasil, já mu hopla na klín, dal mi papír a tužku a celé kázání jsem takhle jakožto velmi hodné dítě u něho seděla. Miloval děti, ale i když se oženil později, všechno dohnal, měl kolem sebe i plno vnuků. Pak pracoval s mým tatškou Štěpánem Hurtou na dráze. Spolu s tatškou okolo Depa zlikvidovali všechn nepořádek, vysadili tam stromy a keře a tím pádem vyhráli v socialistické soutěži první místo. Můj tatka Štěpán Hurta ho měl velmi rád. Vždycky o něm říkal, že podle toho, čemu věří, taky i žije. Viděl v něm opravdu praktikujícího křesťana. Když jsem se pak provdala do Třebíče, nějak jsem ztratila na něj kontakt a delší dobu jsem ho neviděla. Tatka mi dal na strýčka Olivíka kontakt a občas jsme si volávali, ale to už bylo v době, kdy jsme bydleli v Kopřivnici. Jednou jsme za ním dokonce i přijeli, byli jsme v Bystřici ve sboře a pak u nich doma na obědě. Bylo to milé a ráda na tyto chvíle vzpomínám. Na oplátku přijel on k nám na sobotu a byl i ve sboře, odpoledne mu dovolili, že měl krátkou úvahu. Jaké bylo moje překvapení, když jsem ho uviděla na Tenkrát' na Valašsku. Přiběhla jsem za ním a říkám: „Strýčku, jak se máš? A jak se daří manželce?“ Ani jsem netušila, že jsem tnula do živého – smutně mi sdělil, že manželka mu zemřela- dostala silnou žloutenku, odešly jí játra a byl konec. Pak jsem ho viděla ještě jednou na Tenkrát' na Valašsku a to už nejen špatně slyšel, ale už sem tam zapomínal, špatně chodil. Byla jsem překvapená, že jeden jeho vnuk přišel za ním, pomohl mu vstát, strýček se už opíral o hůlku a dovedl ho až k autu – holt, co kdo zaseje, to taky sklídí.:) V tomto případě v dobrém.

Dost často jsem o strýčkovi Olivíkovi vyprávěla před našima holkama – Janou a Bětkou. Je to asi rok, dva, co spojili lidi ze sboru z Bystřice s holešovským

sborem. Když se Jana vdala, sestra od zetě Tomáše Gabka Žárská chodí do Holešova do sboru i se svou rodinou. Jana od ní dostala parte, že zemřel strýc Olivík a protože věděla, že jsem o něm často mluvila, parte mi na Whatsapp přeposlala. Luboš Machalík byl ochotný nás na pohřeb zavést autem. A tam bylo pro nás velké překvapení, nejen, že tam bylo hodně lidí, ale s kolika lidmi, které jsem já znala, byl v rodině. Matulovi z Nového Jičina, od jedné naší sestry z Kopřivnice její vnučka si vzala kluka, který je s ním v rodině, atd.... Jestli se dá říct, že byl pohřeb krásný, tak tento pohřeb byl opravdu krásný. Viděla jsem se tam právě s Gabkou a její rodinkou, se Žůrkovými, kteří celý pohřeb vedli a taky jsou se mnou v rodině..... Takže dojmů a zážitků i z pohřbu bylo hodně, ale co mně ještě víc překvapilo, že ve vyprávění o něm mluvili Žůrkovi opravdu jenom v dobrém a bylo to upřímné – ne tak, jak my lidi říkáváme – o mrtvých jen dobře. Vedle mně seděla mladá holka a ta tak strašně a usedavě celou dobu plakala, že jsem si říkala v duchu – holka, nevím, kdo jsi, ale určitě jsi ho měla taky moc ráda. Těším se na setkání s oběma jednou na Nové zemi, i s tetičkou Dovrtělovou i se strýčkem Olivíkem. Hlavně, abych tam byla i já. Pane Ježíši, pomoz mi v tom.

Dana Klečková

Tak se tedy pouštím do vzpomínání...

Přistěhovali jsme se do Val.Mezu v květnu roku 1974 a nevzpomínám si, že by tehdy byl členem sboru br. Olivík. Asi to bylo o něco dříve - ale mohu se i mýlit. Bylo to pro mně hektické období a je to už 50! let. Ale tetu Dovrtělovou si pamatuji docela dobře. Energická, pro ráznou odpověď nešla daleko, ale měla ráda lidi, pro které byla ochotná něco udělat. A z toho vychází moje první vzpomínka.

Teta slavila narozeniny, nevím už kolikáté, ale nejspíš kulatiny a pojala je opravdu velkolepě. Myslím, že celý sbor byl pozván k ní do malého domečku v Osičku. Protože žádná oslava se neobejde bez dobrého jídla, teta investovala určitě značnou částku do nákupu krásného hovězího na oběd pro všechny. O mém muži Pavlovi bylo známo, že se během vojny pohyboval v kuchyni a tudíž ho nezalekl větší kus masa. (na rozdíl ode mně). Byl tedy požádán, aby provedl základní "krvavé" úkony, tzn. naporcování a pomohl s přípravou. Všechno proběhlo hladce až do okamžiku, kdy tetu napadlo vše ještě vylepšit a dodat další výživné hodnoty přidáním poctivého valašského, skopového loje. No a nikdo nebyl schopen jí v tom zabránit, což byla také jedna z tetiných vlastností. Nepamatuji si už z toho společného jídla nic, ale naše obličejce při konzumaci byly velmi výstižné. Každý se snažil do sebe nasoukat aspoň kousek, ale šlo to velmi ztuha. Zápach a chuť loje nepřehlušily ani další chutné přísady. A nejhorší byla lítost nad zmařeným kuse krásného masa. Po skončené hostině se nám teta snažila vnutit zbytky (a byly velké) domů. To bylo výmluv! Jen statečná Zdenička Válková zachraňovala situaci a odnášela si domů velkou výslužku.

Druhá vzpomínka se týká opět jídla, jen to tenkrát nebylo maso. Zrovna přicházely "do módy" vegetariánské náhražky masa a mnohde se pilně šrotovalo. Teta Dovrtělová jednou v poledne, kdy jsme každý konzumovali, co jsme si přinesli, (kdepak nějaké společné stolování), vytáhla pravý vegekarbenátek a nabídla přítomnému br. Lautnerovi se slovy: Ochutnej bratře, chutná to úplně jako maso. Bratr Lautner se na ni přísně podíval a řekl: Tak Když to chutná jako maso, tak pro Tebe to je maso! Už si nepamatuji na reakci tety. Ale nám se to, myslím hodně líbilo.

Tak to byly moje vzpomínky - doufám, že jsem tam nic nepopletla, a když, tak mi to promiňte. To víte, roky už jsou tady...

Zdena Pimková

Společná bohoslužba 4.května 2024

Čas letí jako bláznivý, zpívá v jedné písni náš zlatý slavík Karel. Ač se to zdá neuvěřitelné, od otevření naší modlitebny uběhlo již 40 let. Na její stavbu jsme vzpomínali v minulém čísle bulletinu. A tak jsme se rozhodli pozvat 4.května na návštěvu sbor Frenštát pod Radhoštěm a společně si dobu svépomocného budování stánku Božího připomenout. Napomohly nám k tomu panely s dobovými fotografiemi, nad kterými jsme se spolu se svými bratry a sestrami skláněli a sdělovali si dojmy a vzpomínky. Ti starší si připomněli časy, kdy obětovat vlastní čas, síly a mnohdy i finance ve prospěch společenství bylo naprosto normální. Ti mladší si možná nad zmíněnými obrázky uvědomili, že jsou důležitější věci, než budovat kariéru, vydělávat peníze a využívat volný čas jen sám pro sebe.

Dobu výstavby jsme si připomněli také písni, kterou před zmíněnými lety zkomponoval Franta Tomanec a kterou tehdy zazpívaly děti. Dnes jsou z dětí dospěláci, ale píseň zvládli opět. Po kázání z Božího slova z úst Hynka Dony jsme prožili společné agapé. Potěšili jsme se nejen dobrotami z dílny našich sester, ale s příjemně plnými žaludky jsme si především povídali a sdíleli se. Abychom tyto vzácné chvíle zvětčili pro budoucí generaci, udělali jsme si památeční fotografii. Společnou sobotu si pochvalovaly oba sbory, a tak chceme věřit, že to nebylo setkání poslední.

Iva Chárová

Lepší výlet není, než prázdniny v Keni

Nenápadná, tichá, skromná, sedící v poslední lavici. To je naše Svatka. Chtělo by se říct, že její život je stejně nenápadný a tichý. Ale zdání klame. Svatka je díky svým přátelům, rodičům malého Davidka, pořádná světoběžnice. Navštívila už ne jeden exotický kout světa. Na svých cestách prožívá nejen mnoho zajímavého, ale s citlivostí sobě vlastní dokáže rozpoznat Boží stopy na všem, co spatří. Nechme se unést spolu s ní krásou Keni. Berme tento výlet třeba jako tip na blížící se dovolenou.

Vidět safari v Africe, kde se natáčí dokumenty o volně žijících zvířatech – to je něco. Takže žádný stres a balit kufry.

V Praze jsme velmi rychle. Malý závodník Davídek si krátí čas odbavení na letišti jízdou na svém odrážedle a na všechny okolo se radostně usmívá. Mám čas zavolat pro duchovní podporu kazateli. Hlásím mu: „Bojím bojím“ . Ale není čas na strach, vcházíme do letadla.

Po osmi hodinách přistáváme v Mombase. V letadle bylo dost chladno a při výstupu do letištní budovy zase vedro a dusno jako v prádelně. Odbavení proběhlo celkem rychle. Před letištní budovou nás čekaly mikrobusey a nespočet různých taxíků s usmívajícími se Keňany. Vzhledla jsem k obloze a děkovala Pánu, že tady můžu být. Je něco po šesté hodině ranní a zrovna popršelo. Afrika je nádherná. Vysoké palmy, různé stromové a těch ptáků, dokonce i v letištní budově. Naložili jsme kufry na střechu auta, přikryli plachtou a vyjeli jsme vstříc odpočinkovým dnům. Cestou si

prohlížím malé hliněné domky nastavené vedle sebe a blátivé dvorky, kde si hrají děti. Výškových budov přibývá, nesčetné obchůdky, servisy, všude tolik ovoce. Taky míváme žluté školní autobusy, které odvázejí děti. Obyvatelé pospíchající do práce, na nákupy, všude plno lidí. Mombasa je rychle rostoucí

město. Kolem silnic je prostor pro pěší, pasou se tam kravičky a kozičky. Jsou zvyklé na projíždějící auta a nákladňáky. Taky míváme ženy, které nosí těžké barely s vodou na hlavách. Keňa je nádherná! Vidíme v dálce vysoké palmy a co teprve baobaby. Vypadají jako suché s širokým kmenem. Doprava houstne, tolik různých dopravních prostředků a motorek. Po třech hodinách vjíždíme do svého resortu. Bílé budovy s bazénem uprostřed. Klimatizace v pokoji zajišťuje příjemné odpočinutí.

Jdeme se podívat k Indickému oceánu. Pohled na hučící vlny narážející na vysoká skaliska je úchvatný. V zátocích jsou černé korály. Dá se zde plavat či půjčit lehátko a jen pozorovat tu krásu. Připlouvají rybáři se svými úlovky. Na pláži mají své stánky a nabízejí všechno možné. Smlouvání je běžné a odmítnutí nikomu nevádí. Nic není problém, nikdo nikam nespěchá.

Týden jsme lenořili a opalovali se u bazénu a na procházkách. Davídek dováděl ve vodě a já se osvěžovala na schůdkách. Bylo to jako v pohádce.

Vyjíždíme na plánovanou

safari. Máme osmimístný džíp s otevírací střechou, ale je nás šest. Těšíme se na mamuty, jak říká Davídek slonům. Projíždíme městečky, ve kterých už brzy po šesté vycházejí lidé do práce a děti do školy. Jedeme pomalu, cesta je plná retardérů. Mám alespoň možnost fotit. Brzy jsme na dálnici. Pozorujeme krásnou krajinu, vysoké hory sopečného původu černé jako uhlí. Stromy jsou po dešti krásně zbarvené. Před nedávnou dobou prošla Nairobi stoletá vody, i když je zde v naprosté většině velké sucho. Po třech hodinách jízdy vjíždíme do rozlehlého národního parku s typicky červenou hlínou. Řidiči džípů jsou znalí místních poměrů. Ví, kde se pasou sloni, buvolí, zebry. Je úžasné všechna zvířata takto zblízka. Vidíme první žirafu, má na sobě malé ptáčky, kteří ji očišťují. Zebry přechází před džípem naprosto bez obav. Chvíli nás pozorují a jdou si po svém za svou potravou. Napajedlem je prohlubeň, ve které se drží

voda, zde se mohou zvířata napít. Za chvíli vidíme sloní rodinku, jsme jen kousek od nich. Červená slonice zatroubí, zamává ušima, což znamená, že jsme moc blízko a řidič raději couvne. Díváme se za nimi, jak odcházejí. Byl to úžasný zážitek. Tolik krásy dal Stvořitel do stvoření!

Davídek měl velikou radost a my všichni taky. V dálce vidíme další žirafy, odpočívající buvoly, nespočet druhů ptáků – žije jich zde na 400 druhů. Projíždíme okolo vyvýšeniny, kde obvykle odpočívají lvi, ale dnes zde nejsou. Jsme unavení drncáním a horkem, a tak jedeme na oběd do velmi zajímavé jídelny podobné té, která byla na Zanzibaru. Magda vybírá a přináší dobroty a pití. Po obědě máme čas na focení a pozorování místní architektury. Pozorujeme ptáčky.

Po obědě nasedáme opět do džípu. Davídek pozoruje řidiče. Projíždíme celým parkem. Ubytování dnes budeme v jiném hotelu. Po hodině jízdy nás vítají opičky na ceduli u vjezdu do hotelu. Po ubytování si můžeme prohlédnout výstavku fotografií, zbraní, nábojů a ošacení z doby, kdy Keňa válčila s Anglií. Po bohaté večeři ještě chvíli pozorujeme opičky honící se po střechách, a pak už uléháme k odpočinku a těšíme se na nový den. Jaké krásy asi ještě uvidíme? Ráno probíhá focení a potom už vyrážíme dál. Jede s námi delegátka, která nám vypráví o parku, lidech. Navštívili jsme kmen Masajů. Jejich osada sousedí

s parkem. Po příjezdu na parkoviště nám přišel vstříc samotný náčelník a pozval nás do jejich osady, kde žije podle dávných tradic celá komunita. Všichni nás přišli pozdravit. Vysocí štíhlí muži předvedli své výskoky, podle kterých si je vybírají jejich ženy za partnery. Měli červené i jinak barevné oblečení,

v ruce hůl na důkaz toho, že jsou hrdí bojovníci. Dnes už neválčí, ale ochraňují své kravičky, to je jejich bohatství. Žijí v hliněných domcích, na zemi mají kůže. Kousek od nich žijí lvi. Součástí rodiny jsou i slepice. Masajové nám

ukázali svou školu, do které chodí děti od 4 let. Ty nám krásně zazpívaly. Bylo nám smutno – stolečky a židle dovezené z Číny, školních pomůcek málo. Ale je dobře, že Masajové mohou studovat. Každý z nich umí anglicky. Peníze od turistů jim zajistí živobytí.

Fotíme si je, nakupujeme náramky a loučíme se s těmito velmi milými lidmi. Safari je u konce. Vracíme se zpět. Díváme se na mizející baobaby, palmy a už jsme ve městě. Zahlédla jsem domek s názvem „Seventh-day Adventist“ a přemýšlela jsem, jak asi pracuje sbor v takovém místě, kde je velká chudoba, co říká o naději a lásce rodinám, které žijí v bídě a dětem kručí v bříšku. Keňa má 54 milionů obyvatel a tak bych jim moc přála, aby se jim vedlo co nejlíp a všechny děti aby mohly do školy.

Za dva dny jsme projeli 1200 km. Davídek to zvládl na výbornou. Ve svém resortu pomalu balíme. Čeká nás poslední koupání, rozloučení s oceánem, poslední fotky a už je tady

poslední setkání u večere. Davídek jezdí na odrážedle a já požádám servírku, která nás obsluhuje a vždy se na sebe usmíváme, o foto na památku. Má na pilno, ale chvilku si našla. Poděkovala jsem i jejímu kolegovi za výbornou péči. Byli to velice milí lidé, jsou mi blízcí asi také proto, že jsem stejně jako oni „koko“, tedy čokoláda, jak říká Davídek tmavým lidem. Potkáváme dalšího „koko“ kamaráda, Davídka pojmenoval šampionem. Bylo to moc milé. Fotili jsme se, objali, a navždy zůstanou vzpomínky a fotky. Moc velký dík rodičům Davídka za nádherný dar.

Večer se nakládají kufry na střechem auta a jedeme k letišti. Naposledy sleduji lesy palem a baobabů, v duchu se loučím s roztomilými nožičkami koziček, které se vracejí z pastvy. Mávají nám děti, které se vracejí ze školy.

Krásný výlet skončil a už jsme na letišti odbavení. Davídek si jezdí, čekáme na odlet. Ještě pohled z okna a sbohem, Keño. V duchu se modlím za šťastný návrat a děkuji za prožitou chvíli.

Vaše „koko“ výletnice Svát'a Balážová

Besedy Adra Klubu zdraví

2.května 2024

Bratr Milan Drobík je v otázce léčebných účinků aloe vera odborník na slovo vzatý. Této úžasné rostlině a prodeji produktů z ní se věnuje již 25 let. Svě poznatky může podpořit také vlastními zkušenostmi.

Existuje 400 druhů různých druhů aloe, ale jen jeden je léčivý. Ať vás trápí únava, pohybové problémy, kožní problémy, cukrovka, imunita nebo bolesti, je aloe vera tou pravou cestou.

Bratr Drobík nám ukázal video, ve kterém jsme viděli, jak je rostlina zpracovávána americkou firmou Forever Living, která má řadu certifikátů kvality a jejíž výrobky obsahují 97 % čisté dužniny aloe vera. Celá výroba probíhá ručně, každý z kroků je velmi pečlivě sledován.

Kromě informací o rostlině nesmrtelnosti, jak bývá aloe vera nazývána, jsme si mohli také objednat produkty k vyřešení našich osobních zdravotních problémů. Pokud jste se nemohli na přednášku dostavit a máte o produkty aloe vera zájem, můžete kontaktovat pana Drobíka mailem flp.drobik@centrum.cz.

Moc děkujeme za poučný večer.

16.května 2024

Ve čtvrtek 16.května 2024 jsme spolu s Michalem Štěpánkem nastartovali létající koberečky a vydali se na návštěvu pohádkové země sultanát Omán. A nelitovali jsme. V úžasné dvouhodinové přednášce nám náš přednášející oděný

v tradičním oděvu dišdaša s voňavým střapečkem furacha a čepcem kuma ukázal mnoho krásných míst této pohádkové země. Putování jsme započali v hlavním městě Maskat s krásnými mešitami a

druhým největším ručně tkaným kobercem na světě. Poznali jsme dřevěné plachtěnice, nejkrásnější rybí trh Barka, nejkrásnější hrad Nachal, Džabal Šams - nejvyšší vrchol státu Omán a pohoří al-Hadžar, nejvýše postavený hrad Al Jabreen a hrad Bahla pod ochranou UNESCO. Obdivovali jsme sluncem ozářené duny pouště Váhibal i nejstarší ománské město Ibra. Poznali jsme, jak vypadají města duchů a jakou povahu mají místní obyvatelé. Také chutě místních specialit nás zajímaly. Tato země, která se za posledních 50 let zásluhou osvíceného sultána Kábus bin Sáiba neskutečně zmohla, díky těžbě ropy a zpracování plynu poskytuje svým obyvatelům celkem vysokou životní úroveň. Moc se nám v Ománu líbilo a pomyslné putování navnadilo mnohého z nás k návštěvě této mírumilovné země. Už z toho důvodu, že je zde vítáno divoké kempování a místní jsou velmi pohostinní.

Děkujeme za skvělou přednášku, poslední v jarním cyklu našeho hosta pana Michala Štěpánka. Symbolicky zakončil své besedování ve svém rodném městě, a my jsme za to rádi.

30.května 2024

Naším dnešním hostem byl valašskomeziříčský rodák a momentálně obyvatel Zubří, ultramaratonec Tomáš Štverák. Zatím co mnozí z nás běhají okolo sídliště či řeky, on míří na tratě mnohem těžší a pokud nemá alespoň 100km, není to pro našeho přednášejícího nic zajímavého. Dozvěděli jsme se o jeho

běžeckých začátečích, o jeho snech, které si postupně plnil, a především o největším z nich – závodu Tor des Geants dlouhém 335 km s převýšením 30.000+. Ten se mu podařilo zdat vloni na podzim. Jde o jeden z nejtěžších na světě a pan Štverák se umístil jako nejlepší Čech v historii, celkově na 21.místě z původních cca 1500 závodníků.

Nejen že náš host je skvělý sportovec, ale má také srdce na správném místě. Pokud něco dělá, chce pomoci jiným. Stejně tak v případě

dnešní besedy, jejíž výtěžek byl věnován pro rehabilitace 5-leté holčičky Gretku postižené dyskinetickou formou mozkové obrny v důsledku nedostatku kyslíku při porodu a následném poškození mozku. Skvělým překvapením dnešní besedy

byla přítomnost otce a syna Bukovjanových, kteří se také věnují běhu na dlouhé tratě, a kteří pro Gretku před nedávnem uspořádali benefiční běh Everesting, Výběh na Velký Javorník celkem 22x je ve své délce stejně

dlouhý, jako je výška Mont Everestu. O běhu a jeho vítězku nám také povyprávěli a promítli video.

Ještě úžasnějším překvapením večera byla přítomnost samotné Gretky a jejích rodičů. Holčička s obrovskou chutí bojovat s nepřízní osudu nám všem okamžitě přirostla k srdíčku.

Přejeme mnoho úspěchů při dalších ultra trailech jak Tomáši Štverákovi, tak Bukovjanovým, a malé Grétce mnoho zdraví!

Iva Chárová

Ohlédnutí za ADRAběhem 2024 ve Valašském Meziříčí

Společně vyběhnout, projít se a podpořit tak dobrou věc, jsme mohli společně 15. května v 15:00 od Domova pro seniory na Žerotínově ulici, kde proběhl třetí ročník ADRAběhu s letošním mottem: Nekonečný příBĚH pomoci.

Na této akci se setkala necelá stovka lidí – senioři, děti, dobrovolníci, běžci a příznivci dobrovolnictví. Běžci běželi kolem Bečvy – délka trasy pro děti byla 2,5 km, pro dospělé 5 km. Seniorům, v doprovodu mladých fotbalistů a dalších dobrovolníků, bylo připraveno zázemí na letním koupališti, kde na ně čekalo chutné občerstvení – děkujeme za ně našim milým sestřičkám ze vsetínského sboru. Měli jsme možnost prožít společně přátelské a milé odpoledne. Děkujeme všem běžcům za jejich podporu, dobrovolníkům za jejich pomoc, seniorům za jejich úsměvy, sponzorům za jejich dary. Děkujeme také všem zúčastněným za nádhernou atmosféru a podporu dobrovolnictví v našem regionu.

Děkujeme však také Pánu Bohu, který byl připraven konat malé i velké divy. Držel nás a dával sílu, pomáhal při zařizování, připravoval ochotné lidi, potěšoval a celou akci jsme mohli prožít jako požehnanou.

Děkujeme moc za modlitby a zájem☺.

Už teď se těšíme na příští ročník a další kilometry pro dobrou věc.

Ludmila Obadalová

Trasou Tonka Tomance dějství deváté

s početnou družinou MANÍNSKOU ÚŽINOU

Je právě Den matek a svátek ledového muže Pankráce. Pozvánka zve příznivce lehkých výšlapů TTT na nedaleké Slovensko, konkrétně do atraktivní Manínské úžiny. Pokud paměť neklame, Tonek Tomanec tudy ve společnosti Pavla Kostečky, syna Lukáše a svého staršího bráchy naposled procházel před nějakými čtyřmi pěti lety. Před tím ovšem toto lákavé místo navštívil nesčítelněkrát.

Naše temně modrá fordka přijíždí na zatím ještě prázdné parkoviště jako první. Před tím se ovšem musí protáhnout kaňonem, jehož nejužší část měří pouhých 370 centimetrů. Až do roku 1933 bylo toto místo neprůjezdné a formani zde museli převážený náklad složit, rozebrat vůz a vše přenést o několik desítek metrů dál. Odstřelení skály umožnilo vybudovat jakž takž průjezdnou silnici, kterou se dnes protáhne i běžný autobus. I tak je Manínská úžina nejužším středoevropským kaňonem, jímž že klikatí vyasfaltovaná cesta. Zmíněný povrch ovšem dodnes v jednom místě střídají naskládané dřevěné trámy, které zde přemostňují proudící dravý potok.

Jenom pár minut po nás se tudy protahuje béžová fordka osvědčeného světoběžníka Petra. Jeho osádku tvoří velitelka vozu Iva, pes Hačí a nestárnoucí hranická dvojice Kimler Jugend, již je dohromady sto šedesát let!

Postupně se parkoviště zaplňuje a po necelé půlhodině je dokonale narvané. Úvahy, že tento výlet bude jen skromnou komorní záležitostí, berou velice brzo za své. Jenom naše družina se sem přepravila celkem sedmi přibližovadly. Nezbytná předstartovní fotografie prozrazuje, že dnešní „Manín“ touží spatřit celkem pětadvacet duší. Nutno však podotknout, že dvě z uvedených jsou duše psí. (Pokud ale připustíme, že nějakou duši pes vůbec má:-)

Pěšky se vracíme do vlastního kaňonu. Impozantní kolmé stěny šplhají do výšky nějakých čtyř stovek metrů. Nalevo se nachází Velký a napravo o něco nižší Malá Manín. Na jeden ani na druhý dnes ovšem nepolezeme. Vystačíme si se skromným výšvihem na nejbližší vyhlídku.

Úzký kamenitý chodníček vytrvale stoupá nahoru. Drápou se po něm nejen otrlí horolezci a horolezčata, ale i drtivá část naší početné pospolitosti. Dokonce i starší část vzpomínané dvojky Kimler Jugend, úctyhodnými osmi křížky ozdobený patriarcha Jindřich. Na druhé straně také tříletá neohrožená jablůnecká princezna Alžběta, již ovšem k výšinám popotahuje jedna z uvedených psovitých šelem.

Lehké zápolení s kamenitým terénem je ovšem náležitě odměněno. Sto metrů pod námi se klikatí hluboko zařezaná silnice, naproti ční k nebesům čarokrásné vápencové skály a z nepřístupných míst vykukují barevné akcenty zdejší vzácné květeny. Stromy se obalily

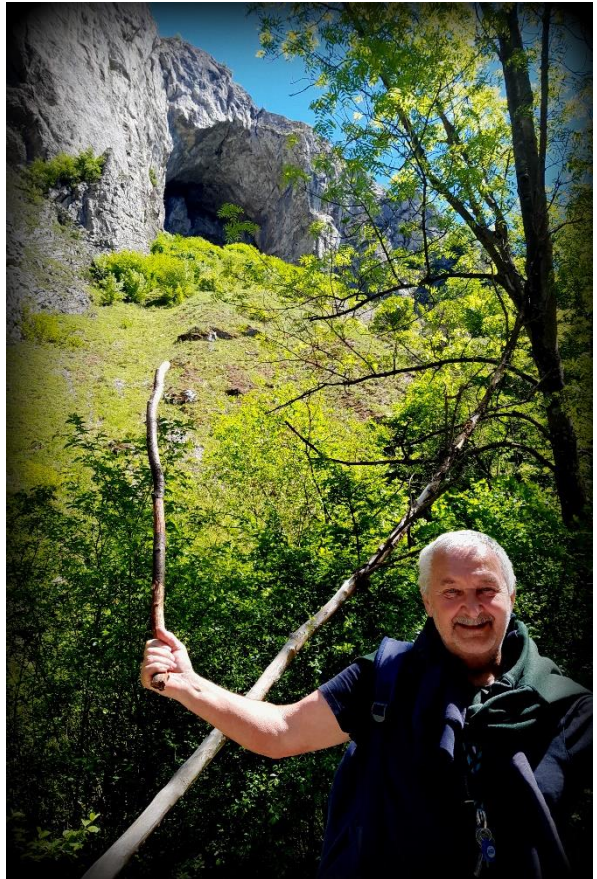
šťavnatou jarní zelení a horolezecké mláďi šplhá k modrým výšinám. Je tady rušno jako na prvomájovém pražském Václaváku.

Zdaleka ne každé skálolzecké zápolení končíva šťastně. Svědčí o tom celá řada pamětních tabulí přilepených na kolmé stěně nad potokem. Hory jsou nejen krásné, ale i neobyčejně kruté. Opatrnost a velká dávky pokory jsou v každém případě na místě.

Ve zdraví a v plném počtu se vracíme na základnu. Náčelník béžové fordky Petr houfuje své klienty k viditelně označenému autu, aby pak všichni společně absolvovali mírně odlehčený program jeho speciální osádky. Zástupci početné familie Trusinových tasí tradiční zásobu výtečných domácích buchet, kterou doporučují spláchnout douškem delikátního nápoje z plodů ořešáku. Přítomné maminky houfují své ratolesti a celá pospolitost se tak připravuje na druhý díl dnešního putování.

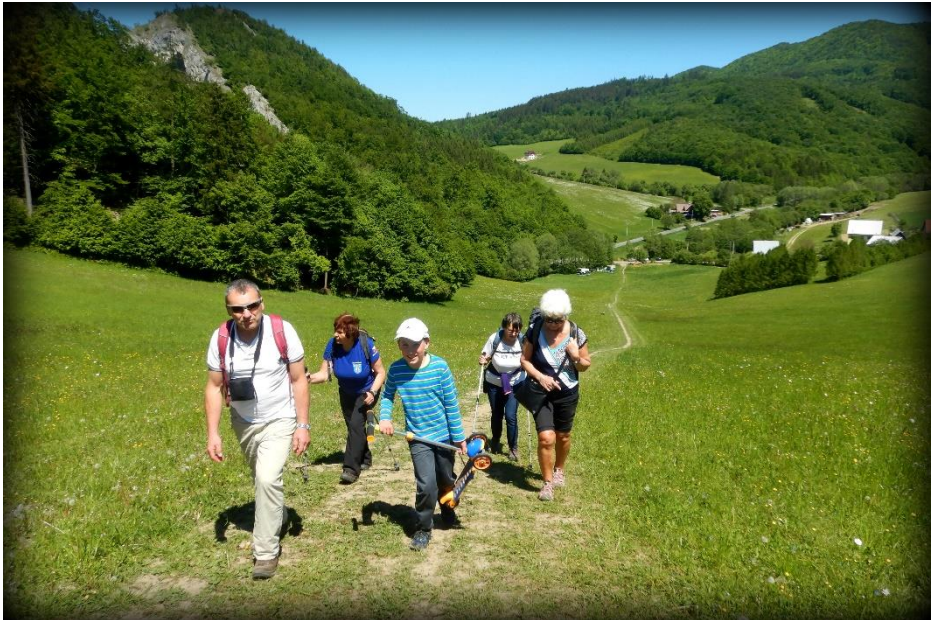
Pomalou a líně pak v početném houfu procházíme obcí Záskanie. Žijí tu asi dvě stovky stálých obyvatel. Mezi novými či renovovanými i domky se občas objeví i sem tam nějaká ta vzpomínka na zašlé časy. A také nečekaně nápadité detaily. Třeba netradičně pomalovaná poštovní schránka u jednoho stavení. Dědinka dýchá poklidem a přívětivou harmonií, takže procházka jejím středem není nudná ani nepřijemná.

Vstupujeme do dalšího kaňonu. Kostolecká tiesňava sice není tak dramaticky úzká jako její nedaleká konkurentka, zato se může pyšnit neobyčejně působivým skalním útvarem. Vysoko nad hlavou se vyjímá největší skalní převis v Karpatech nazývaný jako Střecha Slovenska. Dnes se sice pod vlastní Střechu nikdo neodváží, ale z

minulých návštěv vím, že bezprostřední přítomnost pod tímto skalním obloukem působí přímo ohromujícím dojmem. Ale ani pohled z žabí perspektivy nemůže žádného z běžných obdivovatelů přírodních krás nechat úplně chladným.

Chladným větrem provívanou dolinou se posuneme k jejímu závěru a po krátkém posezení u rozcestí zabočíme k dědině s názvem Kostolec. Není bez zajímavosti, že zde v letech 1933 – 36 jako učitel působil známý český spisovatel Petr Jilemnický. Právě tady se narodily jeho nejnámější romány Pole neorané a Kus cukru. Na počest tohoto borce se zde v dubnu pořádá tak zvaná Jilemnického pětadvacítka, jíž se jeden rok zúčastnilo neuvěřitelných čtyři a půl tisíce chůze milovníků turistů. Vlastní dědinu lehce mineme a podél parkoviště prastarých německých kombajnů stoupáme typicky slovenskou krajinou k nedalekému návrší. Stoupaní nám zpříjemňují desítky kvetoucích kopretin a pohled na stovky metrů vzdálenou impozantní Střechu Slovenska.

Vyšvihli jsme se na oblý předěl a před námi se otevírají zcela nové výhledy. Zelení obalené Strážovské vrchy vystupují ve své plné nádheře. Dvacítka účastníků, mezi níž nechybí ani trojlístek v kočáře se střídajících bratříčků Trusinových, ani už vzpomínaná budoucí královna Alžběta, v naprosté pohodě klopýtá nádhernou krajinou a nenápadně směřuje zpátky k jednomu z nepřehlédnutelných Manínů. Z modré oblohy sálá zlaté slunce a příjemný pocit z putování umocňuje přívětivý, do zad foukající ochlazující vánek severních a východních směrů.

Lepší místo pro občerstvovací zastavení jsme si snad vybrat nemohli. Nalevo oba Maníny, napravo typická Střecha Slovenska a mezi tím už lehce odtajněné Záskanie. Poponášené zásoby proviantu postupně mizí v poloprázdných žaludcích, krajina voní svobodou, a sytí a spokojení účastníci výletu spontánně sahají k vyvrcholení dnešního, zcela mimořádně vyvedeného výšlapu.

Ted' už je před námi jen náramně sympatický sešup do údolí. Na louce kvetou kopretiny, někde i vzácné červenofialové vstavače. A na pozdrav nám vytrvale mává všudypřítomný nejmohutnější převis celé Karpatské podkovy.

Znovu jsme v půvabné dědince jménem Záskanie. Opět tu potkáváme nejen původní dřevěnice, ale i zcela originálně pojatou úpravu okolí lidských sídel. Je vidět, že mezi dvěma soutěskami není o skvělé nápady nouze. Nejen o nápady, ale i sem tam nějakou tu příležitost k posezení. Polovina naší družiny ji nalézá v malé hospůdce na hlavním bulváru. K parkovišti odpočatých přibližovadel je to už jenom pár kroků. Sedmikilometrový nenáročný špacír je u konce. Být tu s námi Tonček, největší tulák všech dob, jehož památce byl výlet zasvěcen, byl by přinejmenším stejně nadšený jako většina z nás. Ted' už zbývá jen neslyšně poděkovat Nejvyššímu a se spolehnutím na jeho ochranu zamířit k naší moravské domovině. Deváté dějství TTT je za námi, ať žije to jubulejní, desáté!

Franta Tomanec

Ne každý účastník výšlapu je tak zdatný, aby zdolal „skromný výšvih“ na vyhlídku nad Manínskou tiesňavou. Proto se hned v počátku početná

ekumenická skupina rozpadla na dvě části – ta odvážnější pod vedením Franty se jala „*lehce zápolit s kamenitým terénem*“. Ta méně početná čítající hezčí polovičky Franty (Dáša), Jindry Kimlera (Boženka) a Pěti Cháry (moje majičkost) včetně velmi oduševnělého (reakce na dřívější poznámku Franty) čtyřnohého chlupáče Hačiho v psím vozítku si prošla úchvatný kaňon a v polostínu pod korunami stromů se kochala nádherným dílem Božího tvůrčího talentu. Možná že tady někde, pod těmi nejvyššími skalami, jsou ukryté poklady lidí doby předpotopní, aby byli ti současní uchráněni před pokušením hamižnosti, závisti a zloby, a aby už nikdy neměli potřebu rovnat se Bohu. Nicméně lidé se díky své vynalézavosti dokázali těmito nectnostmi ozdobit i bez zmíněných pokladů.

Posezení u pamětních desek připevněných na skále pod vyhlídkou a připomínající oběti skal nás nutí k zamyšlení nad pomíjitelností našeho pozemského bytí. Jak slabí a závislí na Pánu jsme! Díky za Jeho nekončící ochranu.

Padající suť na cestičce stoupající k výšinám dává tušit, že skupinka odvážných se vrací ze svého výstupu. Všichni ve zdraví přežili, i když o „*pohodovou vycházku, která se dá možná zvládnout i s kočárkem*“ určitě nešlo. Vracíme se k parkoviště, kde se členové výpravy osvěží každý dle své potřeby – někdo svačinkou, jiný hopsnutím do chladivých vod klikaticího se potůčku, a jiný návštěvou přilehlého, vzezkrývajícího křoví 😊. Poté už se opět dělíme na zdatné a méně zdatné. Máváme těm, kterým ještě kolena a kyčle slouží a kteří

vyráží rázným krokem vstříc zážitkům, a my se vydáváme pozvolným krokem po silnici skrz vesnici Záskanie. Nastavujeme tváře hřejivému slunci, obdivujeme blankytnou oblohu, domečky starousedlíků i skály hrozivě se tyčící okolo nás. Konstatujeme, že pokud by se zřítily do úzkého průchodu Manínských skal, byli by místní zcela odříznuti od okolního světa. Přejít přes hřebeny skal nám připadalo nemožné a jiná cesta z údolí nevede. Opět nás jímá pocit nicotnosti v porovnání s velikostí Boží.

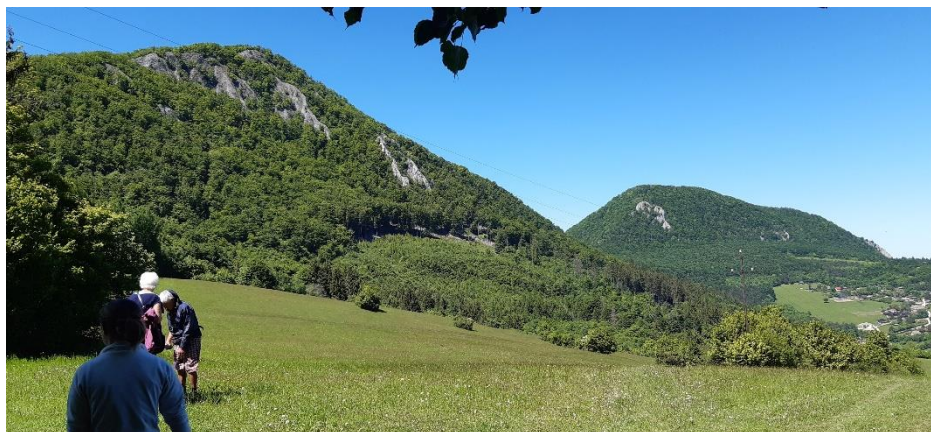
Autor autobusových zastávek by si zasloužil metál, protože umístil budky nabízející odpočinek v příjemném chládku přesně v takových vzdálenostech, které naše milá Boženka a Hači v pohodě zvládli. Čas jsme využili k povídání, vzpomínání, a bylo nám dobře. V polovině vesnice se od nás odpojil Pét'a, aby se vrátil na parkoviště a převezl našeho plechového oře do cílového místa, protože cesta zpět pěšky opravdu nehrozí.

Za vesničkou na nás čekalo další úžasné místo – Kostolecká tiesňava. Údolí širší než Manínská tiesňava, ale vskutku velkolepé. Ohromila nás především jeskyně klenoucí se vysoko na vrcholu skal. Úchvatná podívaná. Prošli jsme kaňonem chráněni občerstvujícím stínem stromů a osvěžení chladivým vzduchem z koryta potoka. Došli jsme až na počátek vesničky Kostolec. Zde na nás na louce plné kopretin čekal roubený dům s příjemným posezením venku – místní restaurace. Neodolali jsme a rozhodli se naplnit naše hladové žaludky

dobrou krmí. Posezení pod slunečníky nad plnými talíři bylo příjemným zakončením našeho pohodového a velmi krásného výšlapu. Díky, Toncku, že jsme na tvou počest mohli prožít tak požehnaný den s přáteli a především ve spojení s Pánem.

Iva Chárová

UKOLÉBAVKA

Je to divné, ale opravdu byly časy, kdy se to v meziříčském sboru hemžilo malými dětmi. A tam, kde jsou děti, zákonitě bývají i maminky. Každý rok jim bylo věnováno jedno speciální odpoledne. Zatímco jiné sbory slepě kopírovaly březnový Mezinárodní den žen, Valmez i tentokrát vybočoval z řady. Besídka bývala druhou květnovou sobotu, tedy v těsné blízkosti Svátku matek. Bohulibou tradici vymyslela a pak dlouhá léta udržovala při životě Alenka Balcarová, již později vystřídala neméně nápaditá Eva Hasmandová.

Od jisté doby se ke každému novému programu vázala čerstvě zrozená písnička. Pokud archivní záznamy neklamou, vzniklo jich k tomuto účelu rovných sedm. Vybírám jednu z nich. Už se asi nedozvíme, ve kterém roce přišla na svět, ani kdo ji poprvé zpíval. Pravděpodobně tehdejší děti, ze kterých jsou už zasloužilí rodičové či prarodičové.

Pokud se jedná o naše vlastní ratolesti, tak si vzpomínám, že před spaním pravidelně žadonily o nějakou kulturní vložku. Ve většině případů prosily jednou neměnnou větou: „Tati, řekni nám čundr!“ Jindy zase chtěly slyšet nějakou písničku. Měl jsem pak odzkoušené, při které nejdříve usnou. Nepřekonatelný prim hrála Ukolébavka. Děcka vydržela tak do druhé, třetí sloky. Netuším, zda by to zabralo i u dospělých. Pokud ano, tak ji zadarmo nabízím místo prášků na spaní...

UKOLÉBAVKA

Před okny kvítí lístky zavírá a lampa svítí, den se ubírá

/:Nad kolébkou máma sklání hlavu svou, její píseň známá slyšet ozvěnou:/

Den se nám sklání, už jdi taky spát, Pán Bůh tě chrání, nemusíš se bát

/:I s tvojí mámou On vždycky stál, cestou neznámou s tebou půjde dál:/

Modlitbu k Pánu za tě posílám, zlatou snů bránu už ti otvírám

/:Nebeskou bání slyším zvony znít, až do svítání můžeš klidně snít:/

Před okny kvítí lístky zavírá a lampa svítí, den se ubírá

/:Jen máma zpívá, dítě usíná, tak, jak to bývá, noc když začíná:/

UKOLBAUKA

Prad obny kuth listky zavita a lampa suh dense

ubita, nad kolebkou ma ma sklni hlavu svou, jeh

Piseu znama slyset ozvenou

Křesťanský vtip - Ameňák

